

ПРИМЉЕНО
у Уставном суду
Републике СрбијеДана _____ 20 ____ г.
27 JUL 2012**USTAVNI SUD
REPUBLIKE SRBIJE
Nemanjina broj 26
11 000 Beograd**

I PODNOSILAC USTAVNE ŽALBE : **Tomislav Đorđević** iz Novog Sada, Turgenjeva 1, jmbg. 1211950890023, revident u revizionom postupku pred Vrhovnim Kasacionim sudom pod br. Prev. 110/11, žalilac u žalbenom postupku pred Privrednim Apelacionim sudom pod posl. br. 2 Pž. 10468/10 i tužilac u postupku koji se vodio radi raskida ugovora i naknade štete zbog promenjenih okolnosti, protiv tuženog Agencije za privatizaciju RS u predmetu Privrednog suda u Beogradu 9 P. br. 4313/10, koga zastupa Zajednička advokatska kancelarija, advokat Bajić Saša, Novi Sad, ulica Stražilovska broj 23

II RADNJA I AKT DRŽAVNOG ORGANA KOJI SE OSPORAVAJU:

Ovom ustavnom žalbom se osporavaju AKTI/ODLUKE :

- **Presuda Vrhovnog Kasacionog suda br. Prev.110/11 od 22.03.2012. g.**
- **Presuda Privrednog apelacionog suda br. 2 Pž.10468/10 od 05.05.11.g.**
- **Presuda Privrednog suda u Beogradu br. 9 P.4313/10 od 29.04.2010 g.**

kojima su podnosiocu ustavne žalbe povređena ustavna prava:

- **Pravo na pravično suđenje iz član 32. Ustava Republike Srbije i**
- **Pravo na imovinu iz člana 58. Ustava Republike Srbije**
- **Zabrana diskriminacije iz čl. 21 Ustava Republike Srbije**

Napomena : Protiv drugostepene i prvostepene Presude, koje prethode ovde ožalbenoj Revizionoj Presudi, podneta je već Ustavna žalba pod br. Už. 2779/11, dana 21.06.2011.godine, pa punomoćnik podnosioca ustavne žalbe predlaže spajanje ove ustavne žalbe sa navedenim postupkom, sve u skladu sa odredbama čl. 42 Poslovnika o radu Ustavnog suda

III ČINJENICE SLUČAJA

U Pobjanim Presudama, posebno **Presudi Vrhovnog kasacionog suda br. Prev. 110/11 od 2.03.2012. godine**, kao i Presudama Privrednog Apelacionog suda u Beogradu br. 2 Pž. 10468/10 od 05.05.2011. godine i Privrednog suda u Beogradu br. 9 P. 4313/10 od 29. 04. 2010. godine, utvrđeno je sledeće :

1. Podnosilac ustavne žalbe je sa Agencijom za privatizaciju zaključio Ugovor o prodaji društvenog kapitala metodom javne aukcije subjekta privatizacije RIBARSKO GAZDINSTVO BEOGRAD / Ov. II/1-551/07 / dana 04.06.2007. godine. Odredbom čl.1 Ugovora je utvrđeno, da kupac kupuje društveni kapital po ukupnoj kupoprodajnoj ceni od 820.000.000,00 dinara odnosno u iznosu od 10.139.956,13 EUR, a čl.1.2. Ugovora, da cenu isplaćuje u šest jednakih godišnjih rata. Uredno i blagovremeno su isplaćene dve rate kupoprodajne cene utvrđene odredbama tačke 1 navedenog ugovora. Blagovremeno i u celosti je investirao u subjekt privatizacije saglasno odredbama tačke 5 ugovora. **Međutim, nastupile su okolnosti koje su zahtevale izmenu Ugovora o prodaji društvenog kapitala, pa se podnosilac ustavne žalbe obratio saugovaraču, prodavcu, Republici Srbiji-Agenciji za privatizaciju, a nakon ne prihvatanja tog predloga, podneo je tužbu u predmetu 9 P. 4313/10.**

2. Naime, u poslovnim knjigama koje su podnosiocu ustavne žalbe iz predmetnog Ugovora o prodaji društvenog kapitala stavljene na uvid u postupku privatizacije, kao "stalna imovina preduzeća" označeno je i zemljište Perućac i izgrađeni objekti Ribnjak "Perućac", Perućac. Vrednost zemljišta i objekta tog Ribnjaka je iskazana u aktivi preduzeća i upisana u posedovne listove br. 408 i 119 K.O. Perućac. Nakon zaključenja ugovora, pastrmski ribnjak Perućac je po pravosnažnoj presudi Trgovinskog suda u Užicu br. P. 122/01, koja je i reviziono potvrđena, pripao tek tada sticanjem po toj presudi u 76,24 % u vlasništvo Republici Srbiji odnosno u korisništvo Opštini Bajina Bašta, uz nagomilane obaveze za naknade za zaštitu i unapređenje životne sredine preko deset miliona dinara i uz obavezu dotadašnjeg nosioca prava-subjekta privatizacije, da sada novom, po presudi vlasniku i korisniku, preda u većinsku sudržavinu i sukorišćenje predmetni ribnjak odnosno sve pripadajuće objekte i zemljište. Presuda kojom je utvrđeno vlasništvo Republike Srbije odnosno pravo korišćenja Opštine Bajina Bašta na pastrmskom ribnjaku od 76,24% je doneta **na osnovu uračunavanja visine neizvršenih obaveza subjekta privatizacije iz Ugovora zaključenim sa Opštinom Bajina Bašta, dana 30.5.1968 godine, četrdeset godina pre privatizacije** navedenog privrednog društva od strane podnosioca ustavne žalbe, kao udeo u sticanju prava vlasništva i prava korišćenja na predmetnoj nepokretnosti ??!

3. Međutim, ove obaveze nisu bile iskazane u poslovnim knjigama koje su podnosiocu ustavne žalbe bile dostavljene na uvid u procesu privatizacije, na koji način Agencija za privatizaciju nije obavestila kupca o svim zaduženjima odnosno obavezama subjekta privatizacije i prodala mu nepokretnost u strukturi društvenog kapitala sa nedostacima. Naznaka o postojanju spora za raskid ugovora iz 1968. godine i utvrđenja iz toga prozašlog sticanja vlasništva u korist RS, za čiji je račun prodaja i vršena, **nije okolnost koju je podnosilac ustavne žalbe bio dužan da u vreme zaključenja ugovora o privatizaciji uzme u obzir**, obzirom da je nakon stupanja na snagu Zakona o privatizaciji, Agencija za privatizaciju donela odluku o prodaji društvenog kapitala DP Ribarsko gazdinstvo i u toj strukturi prodala i Ribnjak.

4. U poslovnim knjigama, koje su podnosiocu ustavne žalbe stavljene na uvid u postupku privatizacije, kao "stalna imovina preduzeća" označena su i Poslovne zgrade "A" izgrađene u Beogradu, ul. Patrijarha Jonikija br. 2-a, koja je iskazana u aktivi preduzeća. Nakon zaključenja Ugovora, a u postupku promene vlasničke strukture, podnosilac ustavne žalbe je saznao da je predmetni objekat nelegalno izgrađen odnosno da imovinsko-pravni odnosi na parceli nisu uređeni i da ne postoje uslovi da se isti sprovedu u stanje podobno za upis u javne knjige, koje činjenice mu nisu bile poznate, niti su mogle biti iz dostavljene dokumentacije u procesu privatizacije koje po odredbi tačke 8.2. predstavljaju celoviti ugovor. Očigledno se radi o netačnim podacima dostavljenim podnosiocu u postupku privatizacije, što je sve Agencija znala i morala znati, počev od kontrole usklađenosti programa privatizacije sa propisima kojima se uređuje sadržaj i način izrade programa privatizacije, pa do prodaje društvenog kapitala i kontrole samog postupka privatizacije. **Tako mu je Agencija prodala nekretninu - društveni kapital, na kome se ne može izvršiti promena vlasništva, znači sa evidentnim nedostatkom.** Saglasno t. 8.5. i 8.8. ugovora, podnosilac je uredno obavestio Agenciju o tome i o Ribnjaku.

5. S obzirom na to da su predmetni pastrmski ribnjak Perućac i poslovna zgrada, kapitalna imovinska vrednost subjekta privatizacije / preko 50% vrednosti celokupne imovine /, a da nadalje nisu upotrebljive i to ribnjak u $\frac{3}{4}$ idelanih delova, a poslovna zgrada u nominalno pravnom smislu /neuknjižena i pod dva spora/ i samim tim da je podnosilac ustavne žalbe, koji ih je kupio po visokoj tržišnoj ceni, time oštećen, okolnosti su se izmenile u toj meri, da ne odgovaraju očekivanju ugovornih strana i cena prodatog društvenog kapitala se za toliko, kao pravična, trebalo izmeniti odnosno smanjiti, jer je podnosilac ustavne žalbe **kupio celokupni pastrmski ribnjak u strukturi društvenog kapitala a ne 23,73% istog, gde ne može nadalje obavljati proizvodnju, kao i zgradu kao imovinsko-pravnu celinu, upotrebljivu i operativnu.**

6. Uticaj promenjenih okolnosti je postojao **u meri da ugovor više nije ispunjavao očekivanja ugovornih strana, niti se zbog njih može održati svrha ugovora**, zbog čega ga nije bilo pravično održati na snazi u svim svojim ugovornim odredbama. Sem toga u konkretnoj situaciji prodate su stvari – **nepokretnosti sa neotklonjivim nedostatkom** o čemu je Agencija obavještena, pa je podnosilac ustavne žalbe imao pravo zahtevati sniženje cene.

7. Podnosilac ustavne žalbe je u tužbi od 02.09.2009 godine postavio osnovni tužbeni zahtev za izmenu Ugovora o prodaji društvenog kapitala (predmet spora-utvrđenje) pa ukoliko sud odbije tužbeni zahtev i Agencija za privatizaciju kao tužena ne pristane na izmene ugovora, postavljen je eventualni tužbeni zahtev, za raskid Ugovora o prodaji društvenog kapitala i naknadu štete (predmet spora-raskid ugovora i isplata). Ovo sve s toga, jer podnosilac ustavne žalbe nije mogao u vreme zaključenja privatizacionog ugovora, uzeti u obzir okolnosti mogućnosti sticanja prava vlasništva Republike Srbije na Ribnjaku, za čiji je račun i prodat taj Ribnjak u strukturi društvenog kapitala. Dakle, spor nije vođen sa trećim licem, već sa RS za čiji račun je i prodat Ribnjak u strukturi društvenog kapitala i gde je Agencija, prihvatila inicijativu subjekta privatizacije za prodaju tog društvenog kapitala, u čijoj strukturi je i taj Ribnjak.

8. Još u prvostepenom postupku, Agencija za privatizaciju je u odgovoru na tužbu izrazila neslaganje sa izmenom Ugovora o prodaji društvenog kapitala, pa je podnosilac ustavne žalbe pre prvog ročišta za glavnu raspravu, podneskom od 12.11.2009 godine, opredelio tužbeni zahtev samo za raskid Ugovora o prodaji društvenog kapitala i isplatu iznosa od 274.182.262,00 dinara. U toku tog postupka Agencija je pismenim Obaveštenjem od 28.12.2009 godine, obavestila tužioca da raskida Ugovor o prodaji društvenog kapitala po čl.41a Zakona o privatizaciji. Rukovođen navedenim Privredni sud u Beogradu donosi Presudu br. P. 4313/10 od 29.04.2010 godine kojom tužbeni zahtev tužioca odbija u celosti (stav 1. i 2. izreke presude) uz obrazloženje da je neosnovan zahtev tužioca za isplatu 274.182.262,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom, jer nisu ispunjeni uslovi da se ugovor raskine saglasno čl. 133 ZOO, već je ugovor raskinut primenom odredaba Zakona o privatizaciji. Odlučujući po žalbi tužioca, drugostepeni sud daje obrazloženje za odbijanje žalbe, tako što **potvrđuje da je prvostepeni sud pravilnom ocenom izvedenih dokaza našao da je Ugovor o prodaji društvenog kapitala raskinut, pravilno primenjujući materijalno pravo u vidu čl. 41a Zakona o privatizaciji**, te da se nakon raskida tog ugovora, primenjuju odredba čl. 7 st. 2 predmetnog ugovora.

9. Revizionom Presudom konstatuje se da nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 361 st. 1, st. 2 t. 9 i t. 12 Zakona o parničnom postupku, konstatuje se da su nižestepeni Sudovi **pravilno odbili primenu odredbe čl. 133 i sa njim u vezi čl. 135 Zakona o obligacionim odnosima, utvrdili da je ugovor raskinut po sili zakona** u skladu sa odredbom čl. 41 a Zakona o privatizaciji, navodno raspravljajući i o 2 razlozima za raskid ugovora.

10. Razlozi svih sudova, pa i Vrhovnog kasacionog suda, za odbijanje tužbenog zahteva tužioca i razlozi zbog kojih je navodno nastupio raskid Ugovora o prodaji društvenog kapitala po čl.41a Zakona o privatizaciji (po samom zakonu), **potpuno obesmišljavaju tužbeni zahtev tužioca i vođenje spora po tom zahtevu. Jednostavno sudovi su stvorili privid postojanja protivtužbenog zahteva za utvrđenje da je ugovor raskinut** po osnovu čl. 41 a Zakona o privatizaciji. Stoga su dalji razlozi svih presuda, da nisu ispunjeni uslovi za raskid ugovora po čl.133 ZOO nejasni. Oni su i protivrečni već datim razlozima i izraženom stavu suda, da je predmetni ugovor raskinut po čl.41a Zakona o privatizaciji. Sve presude **donete su uz pogrešnu primenu materijalnog prava jer su donete uz primenu odredbe čl.41a Zakona o privatizaciji**, a bez faktičke primene odnosno uz pogrešnu primenu odredbu čl.133 i bez primene odredbe čl.135 ZOO-a, sve uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 361 st. 1 u vezi čl. 3 st. 1 ZPP-a, gde su Sudovi odlučivali o nečemu što nije predmet tužbenog zahteva, niti navedenih postupaka.

11. Revizioni sud u pobijanoj presudi utvrđuje da je **spornost prava na predmetnom Ribnjaku poznata podnosiocu ustavne žalbe od početka privatizacije**, što je neosnovano i potpuno netačno i neobrazloženo, jer se postupak nije vodio u pogledu bilo kakvog spornog prava vlasništva ili korisništva, već za raskid ugovora koji je zaključen pre 40 godina i po tom osnovu sticanja prava vlasništva.. **To nikada nije bio, niti je spor o vlasništvu, spornosti vlasništva ili tačnosti upisa u javne knjige, već spor o raskidu ugovora iz koga proističe kao posledica, deo spora o sticanju prava vlasništva prodavca subjekta privatizacije, RS kao novog vlasnika** odnosno o sticanju korišćenja od strane lokalne samouprave, a sve povodom navodno neizmirenih ugovornih obaveza subjekta privatizacije, tada kao društvenog preduzeća na nepokretnosti, tada u društvenoj svojini, sve datirano pre 40 god. kada su navodne obaveze od strane pravnog prethodnika Ribarskog gazdinstva, kao sada subjekta privatizacije, preuzete, **što je apsolutno nemoguće kako iz aspekta primene propisa, tako i iz svojinsko-pravnih odnosno korisničkih prava i obaveza, koje datiraju iz navedenog i nadolazećeg perioda, sve do tranzicije uz koju je primenjena i transformacija vlasništva odnosno korisništva, prilagođena uslovima i privatizac. trenutku u kome se događa.**

12. Drugostepeni sud utvrđuje da nisu ispunjeni uslovi za raskid Ugovora o prodaji društvenog kapitala zbog promenjenih okolnosti u smislu čl.133 ZOO, jer promenjena okolnost nije činjenica da je po pravnosnažnoj presudi br. P.122/01, 76,24 % ribnjaka „Perućac“ pripalo u vlasništvo RS, a pravo korišćenja Opštini, budući da je sastavni deo privatizacione dokumentacije obaveštenje o postojanju ove parnice, pa je stvar pogrešne procene odluka tužioca da kupi subjekt privatizacije. **Za primenu odredbe čl. 133 ZOO, nije od značaja pogrešna ili dobra procena ugovorne strane da zaključi ugovor, već značaj promenjenih okolnosti i to onih koje imaju događaji nastali nakon zaključenja ugovora, čije se dejstvo nije moglo predvideti ili izbeći.**

13. Prvostepeni sud nije utvrđivao da li su nastali događaji od takvog značaj da suštinski predstavljaju promenjene okolnosti u smislu odredbe čl.133 ZOO, pa nije ispitao sve okolnosti koje su od uticaja za odluku po zahtevu podnosioca, **posebno imajući u vidu načelo poštenog prometa, vodeći računa o cilju ugovora, o normalnom riziku – uobičajenom riziku kod predmetnog ugovora, o opštem interesu i interesu obeju ugovornih strana (čl.135 ZOO).**

14. Pri tome privatizaciona dokumentacija koja je priložena u spis predmeta, sadrži LN br. 408 i 119 K.O.Perućac, prema kojima je subjekt privatizacije vlasnik zemljišta i izgrađenih objekata. U bilansu stanja su te nepokretnosti iskazane kao „stalna imovina preduzeća“ i kapital preduzeća, koji je bio predmet prodaje. **Načelo pouzdanja u tačnost podataka upisanih u javne i poslovne knjige ima svakako suprematiju u odnosu na reviziono iskazanu oborivu pretpostavku upisa u javne knjige. Predmet spora na koji se poziva VKS nije tačnost upisa u javne knjige, već utvrđenje vlasništva po osnovu sticanja svojine iz neizvršenih obaveza 40 godina starog Ugovora.**

15. Činjenice da je parnica br.P.122/01 bila u toku, da tužioci nisu treća lica, već su tužioci u toj parnici Republika Srbija, za čiji račun je i prodat društveni kapital i da je taj spor pokrenut 1999 god. pre donošenja Zakona o privatizaciji, podnosilac ustavne žalbe, kao kupac kapitala je procenio da ne preuzima rizik. U suprotnom, a kako to sud smatra, značilo bi da je on preuzeo rizik, odnosno da je **bio dužan da u vreme zaključenja ugovora uzme u obzir da će i nakon prodaje društvenog kapitala za račun Republike Srbije, Republika Srbija tražiti vlasništvo, a Opština pravo korišćenja nad ribnjakom koji je prodala u strukturi društvenog kapitala i čija vrednost je u pretežnoj meri odredila procenjenu vrednost kupljenog društvenog kapitala ??!**

IV USTAVOM ZAJEMČENA LJUDSKA PRAVA KOJA SU POVREĐENA

Ožalbenim neustavnom Presudom Vrhovnog kasacionog suda kao pojedinačnom aktu, kao i Odlukama Privrednog suda u Beogradu i Apelacionog privrednog suda, kao pojedinačnim aktima, koje su doneli državni organi, **povređeno je:**

- Ustavom zajemčeno **pravo na pravično suđenje** iz odredbe čl. 32 st. 1 Ustava Republike Srbije i pravo iz Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, donetog u Rimu, 04.11.1950. godine, predviđeno odredbom čl. 6 st. 1, citirane .

*Član 32 stav 1 Ustava Republike Srbije predviđa **pravo na pravično suđenje** :*

Svako ima pravo da nezavisan, nepristrasan i zakonom već ustanovljen sud, pravično i u razumnom roku, javno raspravi i odluči o njegovim pravima i obavezama, osnovanosti sumnje koja je bila razlog za pokretanje postupka, kao i o optužbama protiv njega.

Član 6. stav 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima predviđa:

Svako ima pravo da se pravično i javno u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom obrazovanim na osnovu zakona, odluči o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.

- **Pravo na imovinu** iz odredbe člana 58 st. 1 i 2 Ustava Republike Srbije i člana 1 Prvog protokola uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, donetog u Parizu, 20.03.1952. godine.

*Član 58 stav 1 i 2 .Ustava Republike Srbije predviđa **pravo na imovinu** :*

Jemči se mirno uživanje svojine i drugih imovinskih prava stečenihna osnovu zakona.

Pravo svojine može biti oduzeto ili ograničeno samo u javnom interesu utvrđenom na osnovu zakona, uz naknadu koja ne može biti niža od tržišne. Zakonom se može ograničiti način korišćenja imovine.

Član 1. Prvog Protokola predviđa sledeće:

Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine.

Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

- **Zabrana diskriminacije** iz odredbe člana 21 Ustava Republike Srbije i pravo iz Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, donetog u Rimu, 04.11.1950. godine, predviđeno odredbom čl. 14 citirane .

*Član 21 Ustava Republike Srbije predviđa **zabranu diskriminacije** :*

Pred Ustavom i zakonom svi su jednaki.

Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.

Zabranjena je svaka diskriminacija, neposredna ili posredna, po bilo kom osnovu, a naročito po osnovu rase, pola, nacionalne pripadnosti, društvenog porekla, rođenja, veroispovesti, političkog ili drugog uverenja, imovnog stanja, kulture, jezika, starosti i psihičkog ili fizičkog invaliditeta.

Ne smatraju se diskriminacijom posebne mere koje Republika Srbija može uvesti radi postizanja pune ravnopravnosti lica ili grupe lica koja su suštinski u nejednakom položaju sa ostalim građanima.

Član 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima predviđa:

Uživanje prava i sloboda predviđenih u ovoj Konvenciji obezbeđuje se bez diskriminacije po bilo kom osnovu, kao što su pol, rasa, boja kože, jezik, veroispovest, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno poreklo, veza s nekom nacionalnom manjinom, imovno stanje, rođenje ili drugi status.

V SADRŽAJ POVREDA

1. Zadatak Ustavnog suda, ne primarni ali svakako postojeći je da proveri da li je revizionni postupak, pa i onaj koji mu prethodi, gledajući u celini bio pravičan, kako to propisuje član 32 Ustava i član 6 Evropske konvencije, a to svakako ovde nije bio slučaj, sve iz sledećih razloga :

U ovom konkretnom slučaju, jasno je da postoje okolnosti koje nedvosmisleno ukazuju na to da je pristup sudova bio nepravičan, jer **Sud koji je bio dužan da u predmetnom postupku, prilikom odlučivanja o raskidu ugovora zbog promenjenih okolnosti, ispita sve okolnosti koje su od uticaja na odluku po zahtevu za raskid ugovora, posebno imajući u vidu načelo poštenog prometa, vodeći računa o cilju ugovora i interesu obeju ugovornih strana, to nije učinio.** Nasuprot tome, Sud je tokom navedenog postupka odbio sve dokazne predloge ovde podnosioca ustavne žalbe, radi utvrđenja svih tih okolnosti, koje su od uticaja na odluku o raskidu ugovora zbog promenjenih okolnosti, a iz postojećih, pre svega predrasuda, izveo pogrešan zaključak o bitnim činjenicama, što je sve osnažio i konvalidirao Vrhovni kasacioni sud, svojom **Presudom br. Prev.110/11 od 22.03.2012. godine**, obrazlažući navedeno netačnim opredeljivanjem predmeta prethodnog spora o Ribnjaku (kao spornost prava vlasništva umesto raskida ugovora i iz toga prozašlog sticanja suvlasništva) i saznanjem o postojanju tog spora, sa lakonskim objašnjenjem da je to valjda dovoljno, da je podnosilac bio dužan da uzme u obzir okolnost da će država nakon prodaje Ribnjaka u strukturi društvenog kapitala, ostati kod zahteva za sticanje svojine na tom istom prodatom kapitalu i nakon okončanja tog spora, isti i oduzeti. Pogrešnim konstatovanjem da je tužba u prvostepenom postupku iz koga je usledila i revizija, navodno podneta nakon nastupanja raskida ugovora o privatizaciji unosi dodatnu zabunu. Nepravično je i na pravnoj pretpostavci zasnovano obrazloženje o oborivoj tačnosti izvršenog upisa, koja kao stav vrhovne sudske instance, može uneti apsolutnu pravnu nesigurnost u pravni promet, sve **nasuprot načelu pouzdanja** u katastar kao javnu evidenciju nepokretnosti, gde je čl. 63 Zakona o katastru i državnom premeru, predviđeno da su **podaci o nepokretnostima upisani u katastar nepokretnosti istiniti i pouzdani i da niko ne može snositi štetne posledice, zbog tog pouzdanja. Znači nasuprot neobrazloženim stavovima Revizionog suda stoje zakonske odredbe i dokazi o postojanju promenjenih okolnosti, koji se u ovom nepravičnom postupku uopšte nisu ni izvodili i koji stoga, nikako ne mogu uživati ustavno-pravnu i međunarodno-pravnu zaštitu.**

Pri tome ocena dokaza je neprihvatljiva i neobrazložena, jer je protivno predmetu ovog postupka, sud ustanovio da je podnosilac ustavne žalbe nesavesna ugovorna strana, zbog neplaćanja treće rate na ime kupoprodajne cene, uzimajući u obzir raskid u obliku obaveštenja koji nastupa šest meseci nakon utuženja po osnovu promenjenih okolnosti iz čl. 133 Zakona o obligacionim odnosima, pri tome ne utvrđujući trenutak nastupanja raskida po samom slovu zakonu i po sili zakona. **Sud se potpuno ogлуšio o činjenicu utuženja i postojanja sudskog postupka, svoju nadležnost i ingerencije sveo na postupanje upravnog organa u službi države, ne ulazeći u meritorno rešavanje po osnovu utuženja, celokupan sudski postupak čineći nepravičnim u odnosu na podnosioca ustavne žalbe. I tome apsolutno ne pomaže, već samo odmaže pogrešno računanje nastupanja rokova od strane revizionog suda, gde sud izvodi računicu o isticanju naknadnog roka za isplatu treće rate ugovorne cene od dana upućivanja obaveštenja o ostavljanju naknadnog roka, a ne od dana prijema tog obaveštenja, bez i jednog jedinog dokaza. Naime od dana prijema tog obaveštenja i to od strane subjekta privatizacije, podnosilac ustavne žalbe podnosi navedenu tužbu u roku koji prethodi nastupanju raskida predmetnog ugovora, po sili zakona. Svakako podnosilac ustavne žalbe podnosi tužbu pre nastupanja raskida u odnosu na njega kao kupca subjekta privatizacije koji nije ni primio navedeno obaveštenje, pa ovakav revizioni stav unosi samo dodatnu zabunu, a nikako dokaz u prilog na zakonu zasnovane primene prava nižestepenih sudova, kako to tvrdi revizioni sud.**

Pri tome podnosilac ustavne žalbe je doveden do apsurdne situacije da učestvuje u daljem postupku po intenciji Suda, za raskid već raskinutog ugovora i traži povraćaj uplaćenih rata kupoprodajne cene, koju je tuženi kao sankciju za navodnu nesavesnost, već zadržao a akcije koje su mu po osnovu toga pripadale preneo tada akcijskom fondu, znači izvršio restituciju u potpunosti. Umesto da Sud ovu činjenicu a povodom navedenog, ranije pokrenutog postupka ne uzme u razmatranje prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, on baš tu činjenicu uzima kao odlučujuću i na osnovu nje i presuđuje. Ni ranije pokrenut spor, ni sudska autonomija, ni sudska vlast, niti obaveza da Sud postupa po postavljenom tužbenom zahtevu, nije Sud primorala da postupa u okviru svojih nadležnosti i prerogativa, sve to ne ulazeći u meritorno rešavanje, što je ceo postupak obesmyslilo do apsurdna. **Nezavisno od sadržaja pojedinačnih garancija, opšta svrha člana 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima se odnosi na davanje pravičnosti procesu odlučivanja, da bi se zaštitila od samovoljnih odluka državnih institucija.**

U konkretnom slučaju Agencije za privatizaciju RS, koja ima javna ovlašćenja, kao državni organ, prilikom privatizacije prodaje ovde podnosiocu ustavne žalbe Ribnjak kao jedini proizvodni kompleks subjekta privatizacije, u strukturi društvenog kapitala, sve za račun države. Potom država – Republika Srbija ishoduje pravnosnažnu presudu na osnovu koje mu oduzima taj deo kupljenog kapitala. **Kada se podnosilac ustavne žalbe obrati za sudsku zaštitu i traži korekciju tog odnosa, sve po navedenom osnovu, sud ga opet kao državni organ odbija, bez izvođenja i jednog dokaza i bez pravno valjanog obrazloženja za takvu odluku.**

Pri tome u drugom stepenu nije zakazana javna rasprava, što smatramo da je bilo bitno zbog mogućnosti podnosiocu žalbe da i u drugostepenom postupku koristi načelo usmenosti i "jednakosti oružja" koje prihvata Evropski sud za ljudska prava.

“Pravo na sud”, čiji je jedan aspekt pravo na pristup, ima svako lice koje smatra, a da je to zasnovano na argumentovanim osnovama, da je nepravilno bilo raspravljano u ostvarivanje njegovih imovinskih prava i to istakne kao ovde, **gde mu nije data stvarna mogućnost, da se raspravlja o njegovom osnovano istaknutom tužbenom zahtevu, čime ispunjava uslove za pozivanje na kršenje odredbe propisane članom 6 st. 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.** Pravo na pravično suđenje je opšte prihvaćeni međunarodni pravni standard, a u konkretnom slučaju je povređeno, kršenjem garancije da je **svakoj strani u postupku omogućeno da Sudu predloži i izvede dokaze po njenom izboru. Ovim je uskraćeno i povređeno ustavom zagantovano pravo iz odredbe čl. 32 Ustava Republike Srbije.**

Osnovni standardi pravičnog suđenja proističu iz precedentnog karaktera prava iz Konvencije, koja se kroz praksu Evropskog suda stalno razvijaju, sve do skrivenih prava, kao npr. **pravo na pristup sudu i na obrazloženu presudu.** Svrha člana 6 Konvencije je da, pre svega, obezbedi interese stranaka i interese pravilnog sprovođenja pravde, kao i da garantuje pravo koje je praktično i delotvorno, a ne teorijsko i iluzorno, sve to protiv države, i uvek kada je postupanje državnih organa odlučujuće za konačno izvršenje presude. **Ovo tumačenje načela jednakosti strana u postupku predstavlja još jedan važan aspekt pravičnosti postupka koji je osporenim pojedinačnim aktom povređen. Prema principu jednakosti pojmova kao jedne karakteristike šireg koncepta pravičnog suđenja, svakoj strani se mora dati razumna šansa da predstavi svoje argumente pod uslovima koji tu stranu neće staviti u nepovoljan položaj u odnosu na suprotnu stranu.**

U svetlu načela pravičnog sprovođenja pravde, presude sudova moraju precizirati razloge na kojima su zasnovane, što svakako podrazumeva pravno zasnovano obrazloženje. Pravda koju dele sudovi mora se i slobodno prihvatiti, radi vere u pravičnost, ona se mora videti i to kako zbog onih kojima se dodeljuje, tako i zbog onih kojima se oduzima, što i čini suštastvenost principa pravičnosti. Tako nije samo važno, već je i presudno važno, da se pravda ne samo vrši, već da se vidi, javno i nedvosmisleno, kako se vrši.

Sudskom praksom Evropskog suda zavladao je jedino ispravan koncept “autonomnog pojma” ili “autonomnog tumačenja”, gde se odredbe člana 6 Konvencije imaju tumačiti ne kroz formalno ni tehničko značenje, nego kroz suštinsko značenje, **rekonstruirani ex novo.** Suštinsko značenje je obično rekonstruirano, te je stoga na osnovu hegemonije i zajedničkih principa dokazano putem komparativne metode. Praksu autonomnog tumačenja često pravda Evropski sud koji pretpostavlja da se Evropska konvencija o ljudskim pravima može tumačiti tako što će joj se dati značenje koje omogućava bolje postizanje cilja i svrhe Konvencije, čime se osiguravaju kolektivne garancije ljudskih prava u kontekstu konstantno promenljivih uslova života. Pri tome se član 6 zvanično zove **“pravom na pravično tumačenje”.** Ova etiketa dokazuje da se nezavisno od sadržaja pojedinačnih garancija, opšta svrha člana 6, odnosi na **davanje pravičnosti procesu odlučivanja,** da bi se zaštitila od samovoljnih odluka državnih institucija. Cilj procesa i procesnih garancija iz člana 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima je osiguranje usvajanja autoritativnih **odluka na osnovu “korektnosti” sa aspekta tačnosti pretpostavljenih rezultata,** kao i efektivnosti instrumenata koji su pojedincima stavljeni na raspolaganje kako bi uticali na ishod postupka.

2. Mirno uživanje imovine podrazumeva pravo svakoga da mu se imovina u potpunosti zaštiti, pa samim tim da se zaštiti i od lišavanja ili ometanja od strane države.

Država je odgovorna za povredu prava na imovinu jer je u konkretnim sudskim odlukama, prihvatila stanovište da Agencija za privatizaciju ne preuzima odgovornost za istinitost i potpunost podataka sadržanih u programu privatizacije i takav zaključak suprotan je odredbama čl. 5 i 22 Zakona o privatizaciji. Pri tom, **Agencija ne može jednostranim obaveštenjem, ograničiti svoju odgovornost kao ugovorna strana.** Prema odredbi čl. 5 st. 3 Zakona o privatizaciji, Agencija proverava procenjenu vrednost kapitala. Dakle, ako je u priloženim katastarskim prepisima listova nepokretnosti upisana zabrana raspolaganja i svojinska transformacije na ribnjaku „Peručac“ i izgrađenim objektima, a u poslovnim knjigama subjekta privatizacije je isti ribnjak i izgrađeni objekti upisani kao „stalna imovina preduzeća“ i njihova vrednost iskazana u bilansu stanja, Agencija je shodno čl.22 Zakona o privatizaciji, bila dužna da privatizacionu dokumentaciju vrati subjektu privatizacije.

Dakle, Agencija za privatizaciju je **prihvatila inicijativu subjekta privatizacije i donela odluku da u strukturi kapitala subjekta privatizacije, privatizuje i proda i imovinu za koju je istovremeno tekao spor za raskid ugovora i iz toga proizašlo sticanje suvlasništva na predmetnom Ribnjaku od strane Republike Srbije za čiji račun se ta imovina i prodaje (čl. 5 st.1 i čl. 41b Zakona o privatizaciji).**

U konkretnom slučaju, Agencije za privatizaciju RS, koja posluje u skladu sa propisima o javnim službama, kao državni organ, neposredno nakon zaključenog privatizacionog ugovora, proizvodni pogon najveće vrednosti, koji je prodala podnosiocu ustavne žalbe, u strukturi društvenog kapitala, kao deo kapitala za račun države, uzima nazad tako što država ishoduje pravnosnažnu presudu na osnovu koje mu se oduzima taj deo kupljenog društvenog kapitala.

Obrazloženje se opet pak zasniva na nekakvoj konfiskacionoj odredbi o zadržavanju uplaćenog tokom privatizacionog procesa u odnosu na nesavesnu stranu, gde opet u konkretnom slučaju tužbu ovde podnosioca ustavne žalbe koja je podneta pre stupanja na pravnu snagu raskida ugovora o prodaji društvenog kapitala metodom javne aukcije DP Ribarskog gazdinstva, prvo o pravičnoj izmeni a potom o raskidu predmetnog ugovora usled promenjenih okolnosti iz čl. 133 Zakona o obligacionim odnosima, pretvara u suđenje o raskidu usled krivice tamo tužioca, ovde podnosioca ustavne žalbe i utvrđivanju njegove nesavesnosti, radi omogućavanja zadržavanja do tada uplaćenog i faktičkog izbvegavanja raspravljanja o postavljenom tužbenom zahtevu odnosno o nastupanju promenjenih okolnosti u skladu sa čl. 133 ZOO.

Sudska Presuda kao osnov za oduzimanje već prodate i savesno kupljene imovine, svakako može biti predmet i ustavno-pravne zaštite. Jer to je onaj izuzetak lišavanja imovine, koji mora biti hiruški precizan i određen, da ne bi dovodio do zloupotreba, bilo koje vrste. To pod sobom istovremeno podrazumeva i **nemogućnost da se navedene ustavne odredbe čl. 58 stav 2 Ustava RS zloupotrebe u smislu zakonskog normiranja, tako da se omogući njihovo arbitrerna primena,** koja dovodi do drugih protivustanosti i protivzakonitosti.

In concreto pravo na imovinu znači zabranu lišavanja imovine, osim u javnom interesu, koji mora biti hiruški precizno određen. Normiranjem i posebno primenom čl. 41 a stav 3 Zakona o privatizaciji, koja faktički propisuje ugovornu kaznu u pogledu zadržavanja do tada plaćenih iznosa u postupku privatizacije, koja nema svoj ustavni ili prethodni zakonski osnov, navedeno se dovodi u pitanje. **Time se ukida jednakost ugovornih strana koja se izražava i kroz restitutivni reciprocitet.** Nakon raskida, država restituciju ostvaruje kroz prenos akcija koje su pripadale drugoj ugovornoj strani, a toj ugovornoj strani se pravo na restituciju, kroz povraćaj uplaćenog za akcije, oduzima.

Tako je podnosiocu ustavne žalbe, kao posledica raskida Ugovora o prodaji društvenog kapitala Ribarsko gazdinstvo Beograd, koji uostalom nije on skrivio, oduzeto pravo na povraćaj plaćenog iznosa na ime ugovorene cene i ako on uzgred nije ni vinovan za neispunjenje ugovornih obaveza. **Takvo oduzimanje prava na povraćaj uplaćenog, predstavlja oduzimanje imovine, jer predstavlja u suštini, gašenje zakonskih prava vlasnika.**

Na taj način kako su postupali Privredni sudovi, **podnosiocu ustavne žalbe je oduzeta imovina i to u iznosu od 274.182.262,00 dinara sa pripadajućim kamatama,** jer je prihvaćen jednostrani raskid ugovora od Agencije za privatizaciju uz zadržavanje celokupnog uplaćenog iznosa/po čl. 41a st.3 ZOP/.

I da je podnosilac ustavne žalbe skrivio raskid, što nije, ovakva odredba je nepravična i **neprihvaljiva je sa stanovišta opšte prihvaćenih pravnih principa** i samim tim neodrživa na pravnoj snazi u savremenom demokratskom pravnom poretku, sve iz sledećih razloga :

Ne može se opšti interes iza koga se zaklanja ugovorna kazna definisati kao neodređen i prepustiti arbitriranju jedne ugovorne strane, koja je istovremeno i kontrolni organ sa javnim ovlašćenjima, na koji izvršna vlast, notorno je poznato, ima nesporan uticaj, pošto se u krajnoj liniji, onda, arbitriranje svodi na podobnost odnosno nepodobnost investitora, koji je u pitanju. Zakonski tekst kojim je navedeno definisano, **mora biti kvalitetan odnosno u skladu sa vladavinom prava, koja ne dopušta njegovu primenu na arbitraran i selektivan način.**

Tako ako je jedna ugovorna strana, ispunjavajući deo ugovornih obaveza uložila svoja sredstva i ugovor nije ispunjen, pa je zbog toga raskinut, moraju se primeniti opšti pravni principi i standardi o vraćanju uloženog, kao i primena opšte prihvaćenih pravnih instituta inkorporiranih u sistemski pravni propis, kakav je u nas, Zakon o obligacionim odnosim. Čak i kad se navodno štiti snažan **opšti - javni interes može se tražiti naknada, jer mora postojati i odnos proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja koji sledi.**

Pravična ravnoteža **neće biti uspostavljena u slučaju da pojedinac o kom je reč mora da podnese pojedinačan i preteran teret, kakav je ovde slučaj.**

Mera mešanja u neometano uživanje imovine mora biti neophodna i usmerena na ostvarenje legitimnog cilja. **Ona mora da postigne pravičan odnos između opšteg interesa zajednice i zahteva fundamentalnih prava pojedinaca.** Takav pravičan odnos neće postojati ukoliko se vlasniku imovine nametne pojedinačni i preveliki teret.

Osporena odredba Zakona o privatizaciji, nepravična je ne samo u svom **konfiskacionom delu, već i u neravnopravnosti** ugovornih strana, koji se odnosi na to da nesavesna strana po zakonskom tekstu može biti samo kupac, a nikada i država, usled neispunjenja ugovornih obaveza. Najpre je navedena zakonska odredba nepravična u pogledu ne određenosti opšteg-javnog interesa, koja je **u praksi redovno dovodila do selektivne i arbitrarne primene.**

U konkretnom slučaju, država je, rešavajući pravni odnos između države i podnosioca, donela odluku kojom nije postignuta pravična ravnoteža, jer je neopravdano zadržala sva imovinska prava, podnosioca ustavne žalbe.

Oduzimanje imovine predstavlja u suštini gašenje zakonskih prava vlasnika. Sud će međutim generalno uzeti u obzir ne samo da je formalno došlo do eksproprijacije ili prenosa vlasništva, već će takođe ispitati situaciju realno kako bi utvrdio da li je došlo do de facto eksproprijacije.

3. U odnosu na podnosioca ustavne žalbe izvršena je i diskriminacija od strane postupajućih sudova neizvođenjem bilo kog dokaza datog sa njegove strane i zbog propusta domaćih sudova da ga tokom postupka saslušaju i ako je na saslušanje pristupio.

Ova prava mogu se smatrati jednakim konceptu "korektnog pravnog postupka" čiji je cilj zaštita subjektivnih prava, svakoga ko prilikom utvrđivanja svojih građanskih prava i obaveza ima pravo na pravično i javno saslušanje u razumnom vremenskom roku, pred pravičnim i nepristranim sudom uspostavljenim u skladu sa zakonom i na objektivniji način osiguranje javnog izricanja presude. **Za povredu Konvencije nije neophodno utvrditi da je sudija zaista bio pristrasan, već je dovoljno dokazati okolnosti koje podržavaju opravdanu sumnju u nepristrasnost, što je ovde očigledno, pozivanjem podnosioca na saslušanje, pristupanjem na saslušanje a onda oduzimanjem tog prava podnosiocu ustavne žalbe, zbog čega je navedeni i podneo prigovor na postupanje postupajućeg sudije. Kada govorimo o nepristrasnosti, to znači da sudija ne sme pokazivati pristrasnost niti davati povoda za osnovanu sumnju da postupa pristrano, drugim rečima, on mora biti super partes.** Ovakav odnos prema stranci u postupku kakav je bio konkretan, ne doprinosi ni na koji način preko potrebnom poverenju građana prema pravosuđu, koje se mora zasnivati na pouzdanosti i znanju.

Podnosilac žalbe predlaže da Ustavni sud Republike Srbije usvoji ustavnu žalbu i utvrdi povredu zajemčenih prava na Ustavu Republike Srbije i ratifikovanoj Evropskoj Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Podnosilac žalbe predlaže da Ustavni sud Republike Srbije poništi osporene pojedinačne akte i otkloni posledice koje proizilaze iz datih.

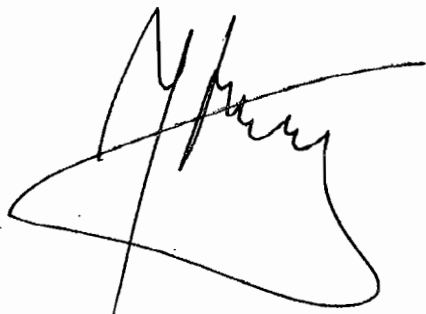
Podnosilac žalbe predlaže da Ustavni sud Republike Srbije svojom odlukom utvrdi pravni osnov za podnošenje zahteva za naknadu štete koja je ovim putem pričinjena podnosiocu žalbe, odgovarajućoj Komisiji za naknadu štete.

PRILOZI:

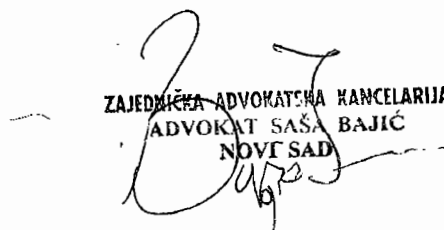
- 1.Presuda Vrhovnog kasacinog suda Prev. 110/11 od 22.03.2012. godine
- 2.Presuda Privrednog apelacionog suda br. 2 Pž.10468/10 od 05.05.2011. god.
- 3.Presuda Privrednog suda u Beogradu br. 9 P. 4313/10 od 29.04.2010 godine
- 4.Kopija o uručenju revizione odluke
- 5.Prigovor na postupanje sudije Privrednog suda u Beogradu - 29.04.2010.god.
- 6.Punomoćje za zastupanje

U Beogradu, dana 27.07.2012. godine

Podnosilac ustavne žalbe :

Punomoćnik podnosioca ustavne žalbe :

ZAJEDNIČKA ADVOKATSKA KANCELARIJA
ADVOKAT SAŠA BAJIĆ
NOVI SAD